

Розділ 1.

У СЛІДЧОГО

– Тож ви стверджуєте, що бачили на тій каталці свого чоловіка?

– Так.

– І голова у нього була відсутня?

– Так.

– А що, крім комірця сорочки й лабутенів, вказувало на те, що там лежав саме ваш чоловік?

– Статура... І взагалі, я відчула, що з ним сталося щось страшне...

– Чому ви не відкинули покривало й не подивилися на руки, щоб переконатися, що це таки ваш чоловік?

– Не зорієнтувалася. Я, коли побачила, що голови немає, озирнулася довкола, думала, може, це я сплю. Потім знову хотіла глянути на Артура, але каталку з тілом вже кудись відвезли, а навкруги були інші каталки. Я відкинула покривало, яким була накрита людина на найближчій каталці, але та людина була з головою...

– Дивіться, – терпляче пояснював Олег Андрійович Мирославі, – вибух у будинку на Набережно-Хрещатицькій стався близько десятої години ранку, близь-

ко дванадцятої вивезли поранених і загиблих. Зараз шістнадцята година, телевізор і радіо весь день товчуть подробиці того, що сталося. Якби серед загиблих була людина без голови, про це б обов'язково говорили. Усі б уже знали навіть групу крові тієї людини. Можливо, ви просто побачили метушню, людей на каталках, машини швидкої допомоги, поліцію, і це вас якось надмірно вразило, так би мовити. Ви, до речі, коли-небудь у психіатра проходили лікування? Може, на обліку десь у психоневрологічному диспансері стояли?

– Ні, не стояла.

– Хай буде так. Я вашу заяву забираю, поки що кладу її в стіл. Тож коли ваш чоловік має повернутися з відрядження?

– Повинен був повернутися завтра. Але він не повернеться.

– Чому?

– Тому, що він без голови.

Олег Андрійович зітхнув і трохи помовчав.

– Добре, тоді давайте так. Якщо завтра ваш чоловік не повернеться, приходьте післязавтра, будемо працювати. Я також з'ясую, чи є серед загиблих чоловік без голови, і якщо таки є, то далі розбиратимемося.

Мирослава мовчки підвелася і вийшла з кабінету.

– А що там таке? – запитав Олега Андрійовича слідчий, який сидів з ним в одному кабінеті.

– Та вона хвора на голову, – відмахнувся той.

Розділ 2.

ГОВОРИТЬ БЕН ІЗРАЇЛЕВИЧ

У центрі величезної вітальні, всі стіни якої були увішані творами французьких імпресіоністів, на сяючій мармуровій підлозі стояв маленький кругленький чоловічок. Його очі, наївні й круглі, як у пупса, свердлили п'ятох головорізів, що стояли перед ним на напівзігнутих, потупивши очі й тремтячи.

– Ви що, береги втратили і мочите всіх підряд? – поблискував чоловік своїми круглими окулярами і піднімав брови догори.

Головорізи стояли мовчки, з побоюванням косячись на здоровенну биту в руці у боса.

– Я що, доручав вам його вбивати? Я сказав вивезти в зону бойових військових дій і викинути його там без штанів. А ви що зробили? Ви що, хочете, щоб завтра увесь Київ і навіть уся Україна говорили, що Бен Ізраїлевич Крік – то є дика, некерована тварина? Га?

Головорізи з досвіду добре знали, що на подібні розпитування не варто нічого відповідати, а краще просто стояти мовчки і дивитися скляним поглядом перед со-

бою. І не крикати, не угукати, не мукати, не знизувати плечима.

Самому Бену Ізраїлевичу така реакція на свою авторитетність подобалася. Бен Ізраїлевич вважав, що ця поза – на напівзігнутих – є ознакою поваги до нього. Головорізи ж із досвіду знали, що в такій позі їм просто легше буде захистити свої коліна. Правда, при напівзігнутих колінах сильніше тремтіли ноги, але краще вже тремтячі ноги, ніж побиті коліна.

Бен Ізраїлевич підступив до першого головоріза.

– Ти що, язика в сраку зачихав? Га? Навіщо ви його вбили?

– Ми не зрозуміли про зону бойових військових дій, ми думали, це ви фігурально... Стався ексцес виконавця, – винувато буркнув головоріз.

– Оба-на, якби я знав, що ти слова такі знаєш, я б тебе вже давно де-небудь прокурором або слідчим посадив, – розвів руками Бен Ізраїлевич. – Навіщо ви вбили його в центрі Києва, кретини? Коли б не цей збіг, що в сусідній будівлі стався вибух і вивозили жертви, як би ви тіло винесли і завантажили до машини? І головне питання: голову ви навіщо йому відрізали? Це щоб завтра увесь Київ сказав, що Бен Ізраїлевич – це психопат і садист? У крайньому разі можна було просто потихеньку його в Дніпрі втопити.

Бен Ізраїлевич підступив до другого головоріза. Той винувато позирнув на Бена Ізраїлевича.

– Що ти дивишся на мене, неначе в тебе продірявив-